

Idyličnost, k níž se hra s hrdostí zná, je — jak se domnívám — předimenzována. Člověk má věru co dělat, aby uvěřil v podobnou bouři ctností, ale koneckonců mu je v tom ušlechtilém přívalu dobře.

S uměním a s filmovým vyjadřováním souvisí treatment jen maličko. Je to sen láskou překypujícího povídkáře o dobrých lidech a může býti převeden do filmu jen v konvenčním sledu popisujících obrazů. O dramatickosti se nedá mluvit, ale tvrzení, že dobrý člověk ještě žije, je krásné! Domnívám se, že by lektori měli věc posuzovat se zřetelem k této zářivé jistotě, a hlasují pro Cimburu.

Rád bych jen poprosil, aby scenárista aspoň tu a tam dal přes oslněné plochy povídky přeběhnouti stínům.